

Lazım olsa yenə gedəcəyəm, gedəcəyik...

"Qazilərimizi tanıyaq" rubrikasının ilk qonağı İkinci Qarabağ müharibəsi iştirakçısı Əsgərov Nofel Elçin oğludur. Onunla keçirdiyi döyüş yolu haqqında danışmışıq.

- Vətən müharibəsinin II dönümündə bu gün qonağımız İkinci Qarabağ müharibəsi iştirakçısı Əsgərov Nofel Elçin oğludur. Biz Nofeli necə tanımalıyıq?

- Əvvəla salam. Mən Nofel Əsgərov İkinci Qarabağ Müharibəsinin iştirakçısıyam. Hələ ki, bu qəder (gülür)

- Uşaqlıq döyüş illərinə düşünən demək olar ki, hər uşağın içində Qarabağı azad görmək, oranı düşməndən almaq arzusu var idi. Bəs bu arzu sən böyüdükcə sənin üçün bir missiyaya çevrildi, hiss edirsən bunu özündə?

- Mən Naxçıvanda doğulmuşam. 5 il orada yaşadıqdan sonra Bakıya köçmüşük. Naxçıvana getmək üçün həmişə təyyarədən istifadə etmirdik, bəzən İrandan keçərək gedirdik. O zaman işğal edilmiş torpaqlarımızı Araz çayı sahillərini görürdük, Zengilan, Cəbrayıl, Xudafərin körpüsünü görürdük uzaqdan. Məni tanıyanlar, xüsusən də valideynlərim yaxşı bilir ki, mənim ən böyük arzum idi o torpaqlar uğrunda döyüşmək. Hərbi xidmətdə olan zaman da Naxçıvanda sərhədboyu ərazilərdə olmuşam. Uzaqdan da olsa o torpaqları görəndə, oradan keçəndə məni nese çəkirdi ora, qərribə bir hiss idi. Şükür ki, müqəddəs torpaqlarımız uğrunda döyüşə bildim.

- Müharibənin ilk günü, döyüşə çıxarkən nələr hiss edirdin? Bir müqəddəs yolun ilk addımında nələr keçirdi içindən?

- Səhər saat 5 radələrində bizə həyəcan siqnalı verilərək döyüşə gətirdiyimizin və bizi nələrin gözləyə biləcəyini başa düşmüşdük. Amma yola düşəndən, hərbi kolonları görəndən sonra vəziyyətin daha dəqiq hansı səviyyəyə çatdığını anladım. Əslində çox kövrək anlar keçirdik. Birincisi, sevinc hissi bizi sarmışdı. Milyonlarla soydaşımızın arzusu olan o müqəddəs döyüşə yollanırdıq, Qarabağı azad etmək uğrunda döyüşə gedirdik. Başa düşürdük ki, bu yolda şəhədlik zirvəsinə yüksələ, qazi ola bilərdik amma bunlardan da əvvəl biz daha vacib bir amal uğrunda yola çıxmışdıq - illərdi həsrət qaldığımız torpaqlara olan həsrətimizi bitirmək üçün. İkincisi, yolboyu bizə dəstək verən, dualar edən, bizim üçün ağlayan insanları gördükce təkrar-təkrar başa düşürdük nə qədər böyük bir amala görə yola çıxdığımızı. Təkrar vurğulayıram bu döyüş sadəcə iki ordunun üz-üzə gəlməsi yox bir xalqın sonsuz arzusuna qovuşmasına aparıcı yol idi. Təbii ki, bu yola bir çıxdığımız dostlarımızdan geri dönməyənlər. Onsuzda belə şeyləri gözə almışdıq, lakin, içimizdəki müqəddəs amal üçün yanan arzular o qədər güclü idi ki, bu heç kimi qorxutmurdu.

- İlk hansı işğaldan azad edilmiş rayonumuzda gəzdin, oraları hiss etməyə başladın?

- Keşfiyyat bölməsində xidmət etdiyimə görə bizdə fərqli tapşırıqlar olurdu. Əvvəlcə bir neçə Ağcabədidə, işğal olunmuş ərazilərimizə yaxın yerdə gözləyirdik. Ordan Füzuliyə daxil olduq, düzdür, Füzulinin bir hissəsi bizdə idi amma Əhmədbəyliyəndən sonrası işğal edilmişdi. Oranı keçəndən sonra gördüyümüz mənzərə qarşısında çox kədərli anlar keçirdim şəxsən. Ordakı dağılmış yaşayış məntəqələrini, məktəbləri, məscidləri görəndə düşmənin vandallığı, vəhşiliyi qarşısında təəccüblənmişdim. Hər dəfə döyüş yoldaşlarımla da bu barədə danışmışam, təşəvvür edin, o uçulmuş divarların, ağacların dili olsaydı bizə nələr danışardı, nələr görmüşdülər bu işğal illəri ərzində...

Dediyim kimi hər nə qədər qürur, fərəh dolu anlar keçirsək də zaman-zaman qarşımıza çıxan bu

mənzərələr bizi kədərləndirir, məyus edirdi. Buna oxşar halları təkrar-təkrar yaşadım amma, sanki, ordakı hər şey nese danışmaq, dərhləşmək isteyirdi bizimlə.

- Erməni vandalizminin ən bariz nümunəsini döyüş zamanı harda, nədə gördün?

- İrəlilədikcə hər dəfəsində fərqli yerlərdə gecələməli ya da istirahət etməli olurduq. Ölkəmizin ən ucqar kəndlərində belə olduqca yaxşı yol infrastrukturunu, qaz, su, işıq var. Hər şeylə təmin edilib, şəhərlərdən çox az fərqlənirlər. Amma orda sosial vəziyyət çox bərbad idi, təbii ki, başa düşürəm döyüş vaxtı müəyyən çətinliklər olmalı idi. Amma ordakı qalıntılardan da başa düşmək olurdu ki, burda insan həyatını yaxşılaşdırmaq üçün heç nə edilməyib. İşğal edilmiş torpaqlarımızdakı inkişafdan geri qalmış bariz nümunəsi idi ki, bu torpaqları ermənilər nə qədər sözdə mənimsəsə də, heç

vaxt bura onların vətəni olmayıb. Yoxsa adam vətəni belə saxlayar heç? (gülür).

- Ermənilər ordumuzun qarşısında dayana bilməyib dinc əhəlini, Tərtəri, Bərdəni, Gəncəni hədəfə aldılar. Bu xəbərləri eşidəndə nələr düşünürdünüz, nələr baş verirdi?

- Təbii ki, düşmənin bizə qarşı aqressiyasını hiss edirdik. Bizə qarşı törətdiyi soyqırımlardan, bizdən qalma evlərə belə mərhəmət göstərməməyindən bildirdik bizə qarşı nifrətini. Bizim orda tək məqsədimiz var idi - sona qədər döyüşüb, onları torpaqlarımızdan qovmaq. Müharibə bölgəsində təbii ki, informasiya qırıqlığı olurdu. Ha-

disələrdən bir neçə gün sonra xəbərimiz olurdu əsasən, bu təbii ki, bizim qəzəbimizi daha da artırır. Onlarla çox böyük fərqimiz var idi nə qədər qəzəblənsək belə biz bu əsəbi, qəzəbi dinc əhaliyə yox əli silah tutan orduya göstərdik. Onlarsa bizə heç nə edə bilməyib, arxadakı dinc insanları hədəf alması düşmənin nə qədər mənfur, necə çirkin və xain olduğunun göstəricisi idi.

- Yaxşı, əsgər Əsgərov Nofel-dən başqa, gündəlik həyatda Nofel necə biridir, nə işlə məşğuldur, nələr sevirsən?

- Nofel "Kontakt Home"-da satış məsləhətçisi işləyir, ailəsi ilə vaxt keçirməyi sevirsən, dostlarıyla görüşüb futbol oynamaqdan, kitab oxumaqdan zövq alır.

- Yenidən döyüş əmri verilsə yenə özünü səngərdə görürsənmi?

- Ali Baş Komandan yenə əmr versə yenə eyni şövqlə döyüşə getməyə hazırım. Məni tanıyanlar, ailəm, dostlarım bu məsələdə

nə qədər səmimi olduğumu bilir. Neçə-neçə Nofel, neçə-neçə adını çəkmediyim oğullarımız var ki, bir əmrə döyüşə hazırıdır. Bəzən ön cəbhədən nese xəbər görəndə atam soruşur ki, "hazırsan" deyirəm: "mən həmişə hazırım". Yenə lazım olsa yenə gedəcəyəm, gedəcəyik... Yollarda belə bir elan var idi "sən Bakı üçün nə etdin?" İndi bu sualı özümə verə bilərəm: "sən Vətən üçün nə etdin?" Və inamla deyə bilərəm ki, elimdən gələni etmişəm. Belkə mənim elimdən gələni az bir şeydi amma mən elimdən gələni "az"la da həmişə vətənin xidmətində hazırım.

- Təşəkkür edirəm, Nofel, sən tanımaq xoş oldu.

- Mənim üçün də xoş oldu!